

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **ThMgr. E. D.**
bytem P.
zastoupená Mgr. Františkem Duškem, advokátem
sídlem Kaprova 40/12, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 3. 2017 č.j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty její námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 7. 12. 2016 č.j. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále též „zákon o důchodovém pojištění“).
2. V doplnění žaloby žalobkyně namítala, že se závěrem žalovaného, že žalobkyni nevznikla potřebná doba pojištění, nelze souhlasit, neboť zde byly zvláštní důvody, které byly žalované od roku 2000 známy a žalobkyní předloženy. Žalovaná je nezohlednila a ve svém konečném rozhodnutí se s nimi nijak nevypořádala, místo toho

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

žalobkyni doporučila, aby v této věci zahájila s orgány církve, resp. se svým zaměstnavatelem, aktivní jednání sama. Žalovaná vycházela pouze z hromadného oznámení zaměstnavatele, a to Diecézní rady Církve československé husitské, o tom, že zaměstnanecký vztah byl ukončen, přestože přinejmenším od roku 2000 žalovaná věděla, že tato skutečnost je sporná a že se žalobkyně domáhá soudní cestou vyslovení neplatnosti rozvázání jejího služebního poměru k Církvi československé husitské. Žalobkyně odkázala na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 sp. zn. 14 C 154/95 z roku 1999. Poukázala na to, že sama Pražská správa sociálního zabezpečení (dále též „PSSZ“) a žalovaná uvedly, že „zaměstnavatel žalobkyně vše splnil“ a že žalobkyně je účastna nemocenského pojištění; dokonce bylo žalobkyni ze strany PSSZ sděleno, že zaměstnavatel žalobkyně zaslal v roce 2010 nástup žalobkyně do zaměstnání; dále v citované korespondenci s Českým helsinským výborem v Praze konstatují, že teprve na základě rozhodnutí orgánů církve může PSSZ posoudit a rozhodnout o trvání pojistného poměru. Přitom v této věci rozhodovaly soudy, které určily, že pracovní poměr žalobkyně trvá; tento závěr stvrdil i Nejvyšší soud. To, že byl rozsudek Městského soudu v Praze a Nejvyššího soudu zrušen nálezem Ústavního soudu, nebylo z toho důvodu, že by závěry Nejvyššího soudu a Městského soudu v Praze byly chybné, nýbrž proto, že soudy svým rozhodnutím zasáhly do vnitřní autonomie církve. Majetkové a jiné nároky ovšem do pravomoci soudů patří a závěry učiněné o trvání služebního poměru žalobkyně jsou pro tuto kauzu relevantní a směrodatné. V opačném případě by se jednalo o porušení práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Dále žalobkyně brojila proti závěru žalované, že žalobkyně mohla nastoupit do pracovního poměru u jiného zaměstnavatele v průběhu soudního řízení o určení, zda její služební poměr u Církve československé husitské (dále též „CČSH“) trvá; žalobkyně je totiž na rozdíl od obvyklých pracovních poměrů vázána předpisy církve, konkrétně Organizačním řádem vyhlášeným usnesením Ústřední rady CČSH dne 10. 12. 1961 pod č.j. 3338/1961, ustanovením § 33 odst. 3, povinností nevykonávat „mimoslužební zaměstnání bez souhlasu příslušné diecézní rady nebo Ústřední rady“ do doby, než žalobkyně naplní některé z předpokladů pro rozvázání takového služebního poměru. Jelikož však žalobkyně dosud žádné rozhodnutí Ústřední rady CČSH o svém propuštění ze služeb církve neobdržela a ani během soudního řízení nebyla soudu předložena, nemohla bez závažného porušení církevních předpisů, jimiž byla vázána, žádat o nastoupení do jiného zaměstnaneckého poměru. Navíc kvůli vleklému soudnímu řízení, kdy si soudy 18 let vyjasňovaly, zda mohou o trvání služebního poměru žalobkyně rozhodnout, nemohla žalobkyně naplnit předpoklady předvídané zákonem o důchodovém pojištění ještě v průběhu soudních řízení o určení jejího služebního poměru; opačný výklad, ke kterému se zřejmě zčásti odebrala žalovaná, by byl pro žalobkyni nepřiměřenou diskriminací ve správním řízení. Žalobkyně rovněž poukázala na soudní řízení vedené souběžně se správním řízením, a to o náhradu škody a ušlé mzdy od roku 1993; nárok žalobkyně je projednáván dovoláním u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 21 Cdo 440/2017. Závěrem žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhla zamítnutí žaloby.

4. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 4. 2019 č.j. 2 Ad 19/2017-29 návrh žalobkyně na ustanovení právního zástupce i žalobu zamítl a současně nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 9. 2019 č.j. 4 Ads 222/2019-62 výrok II. (žaloba se zamíta) a III. (žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení) zrušil a věc vrátil městskému soudu v tomto rozsahu k dalšímu řízení. Ve zbytku kasační stížnost zamítl. V odůvodnění mimo jiné konstatoval, že zrušil rozhodnutí ve věci samé pro vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí a která spočívá v tom, že městský soud o návrhu na ustanovení zástupce rozhodl až spolu s rozhodnutím o žalobě. Tím totiž žalobkyni znemožnil zvolit si zástupce pro řízení cestou plné moci. S ohledem na uvedenou vadu řízení se tedy Nejvyšší správní soud nemohl zabývat meritem věci.
5. Při jednání konaném dne 27. 1. 2020 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby opětovně přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně byla ve služebním poměru duchovní k CČSH. Ústřední rada CČSH podle zápisu ze 123. plenárního zasedání Ústřední rady CČSH ze dne 17. a 18. 9. 1993 schválila ukončení služby žalobkyně a zároveň rozvázání jejího pracovního poměru. Podle zápisu ze 159. zasedání Ústřední rady CČSH tento orgán církve konstatoval, že požadavek církevního řádu na slyšení byl splněn tím, že Diecézní rada v Plzni vyzvala žalobkyni, aby se dostavila k jednání a ona tuto výzvu odmítla. Žalobkyně podala žalobu proti Ústřední radě CČSH o náhradu mzdy a o určení neplatnosti rozvázání služebního poměru. Soud prvního stupně i soud odvolací dospěly k závěru, že pro nedostatek pravomoci soudu je třeba řízení podle § 104 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, zastavit a věc postoupit věcně příslušnému orgánu, tj. Ústřední radě CČSH, ve smyslu čl. 20 zřizovací listiny této církve a § 34 jejího organizačního řádu (viz usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 1996 č.j. 23 Co 182/96-25 ve spojení s usnesením Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 8. 1. 1996 sp. zn. 14 C 154/95). Tato usnesení obecných soudů však byla zrušena nálezem Ústavního soudu ze dne 26. 3. 1997 sp. zn. I. ÚS 211/96, pokud jde o žalobu o náhradu mzdy, ve zbytku byla ústavní stížnost zamítnuta; Ústavní soud zde s odkazem na čl. 16 odst. 2 Listiny dospěl k závěru, že obecné soudy se správně postavily za stanovisko, že rozhodováním o dalším trvání služebního poměru duchovního k církvi by došlo k nepřípustnému zásahu do vnitřní autonomie církve a do její samostatné a nezávislé rozhodovací pravomoci v této věci, jak vyplývá z vnitřních předpisů této církve, konkrétně z § 34 Organizačního řádu CČSH, kde se stanoví, že služební poměr duchovního s uvedenou církví se rozvazuje propuštěním ze služeb církve Ústřední radou. Pokud pak jde o uplatňování náhrady mzdy, příp. jiných nároků podle platných předpisů, pokud vedly k omezení žalobkyně získat zaměstnání, Ústavní soud se s postupem obecných soudů neztotožnil, poněvadž ve věci mzdy a

případně jiných majetkových nároků již nejde o zásah do vnitřní autonomie církve a její rozhodovací pravomoci.

8. Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 26. 2. 1999 č.j. 14 C 154/95-92, jenž nabyl právní moci dne 4. 11. 1999, částečně zamítl žalobu žalobkyně proti CČSH o zaplacení 480.668 Kč a dále uložil CČSH zaplatit žalobkyni částku 118.480 Kč s příslušenstvím do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Obvodní soud zde dospěl k závěru, že ukončení služebního poměru žalobkyně je neplatné, neboť nebylo provedeno orgánem církve, který k tomu měl oprávnění. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2009 č.j. 62 Co 302/2009-248 soud změnil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 11. 2008 č.j. 4 C 25/2005-219 tak, že se určuje, že služební poměr žalobkyně (a dále Mgr. Z. D., jenž však v nyní posuzované věci nefiguruje) u CČSH trvá. Dovolání CČSH proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze bylo zamítnuto rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2010 č.j. 28 Cdo 2082/2010-271. Ústavní soud však nálezem ze dne 20. 10. 2011 sp. zn. IV. ÚS 3597/10 vyslovil zásah do práva CČSH spravovat své záležitosti nezávisle na státních orgánech dle čl. 16 odst. 2 Listiny a zrušil rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2082/2010 a Městského soudu v Praze č.j. 62 Co 302/2009-248 ze dne 11. 11. 2009. Městský soud v Praze posléze usnesením ze dne 5. 1. 2012 č.j. 62 Co 302/2009-294 zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 11. 2008 č.j. 4 C 25/2005-219 a řízení zastavil s tím, že věc se postupuje po právní moci usnesení k projednání Ústřední radě CČSH; Městský soud v Praze uzavřel, že v pravomoci civilních soudů není rozhodovat o určovací žalobě, jejímž předmětem je otázka trvání služebního poměru duchovních; Ústavní soud usnesením ze dne 21. 3. 2012 sp. zn. I. ÚS 850/12 (a to s odkazem na svůj nálezný sp. zn. IV. ÚS 3597/10) ústavní stížnost proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze č.j. 62 Co 302/2009-294 odmítl.
9. Žalobkyně se svojí žalobou domáhala po CČSH náhrady škody, která jí měla vzniknout neplatným rozvázáním služebního poměru. Tato žaloba byla zamítnuta rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 9. 2015 č.j. 4 C 129/2002-212 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2016 č.j. 13 Co 120/2016-120. V posledně jmenovaném rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že služební poměr zanikl dne 18. 9. 1993, žalobkyni tedy nevznikly žádné nároky po tomto datu; nárok na náhradu škody vzniklý za období od července 1993 do 18. 9. 1993 je pak promlčen. Podle Městského soudu v Praze ze zápisu ze 159. zasedání Ústřední rady žalované ze dne 8. 3. 1997 bylo prokázáno, že Ústřední rada konstatovala, že požadavek církevního řádu na slyšení byl splněn tím, že Diecézní rada v Plzni vyzvala žalobkyni, aby se dostavila k jednání, a ona tuto výzvu odmítla.
10. Žalobkyně dne 7. 3. 2016 požádala o starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění. Rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2016 č.j. X byla žádost žalobkyně zamítnuta pro nesplnění podmínek dle § 31 zákona o důchodovém pojištění. Podle žalované potřebná doba pojištění činí u žalobkyně 33 let, popř. 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 zákona o důchodovém pojištění. Žalobkyně podle žalované ke dni 7. 3. 2016, od něhož požádala o přiznání starobního důchodu, získala pouze 23 roků a 246 dnů pojištění, resp. pouze 18 roků a 152 dnů doby pojištění uvedené v §§ 11 a 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, tudíž nesplnila podmínku potřebné doby

pojištění. Žalovaná odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011 s tím, že jím byly zrušeny všechny rozsudky, podle nichž došlo k neplatnému rozvázání služebního poměru u ČČSH, a tudíž lze dobu zaměstnání u tohoto zaměstnavatele hodnotit pouze od 1. 2. 1993 do 18. 9. 1993, a to na základě dokladů, jež jsou v evidenci žalované. Žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí žalované bránila svými námitkami ve smyslu § 88 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí ze dne 16. 3. 2017 č.j. X, jímž zamítla námitky žalobkyně a potvrdila svoje rozhodnutí ze dne 7. 12. 2016 č.j. X. Žalovaná v tomto rozhodnutí odkázala zejména na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011 sp. zn. IV. ÚS 3597/10 a rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2016 č.j. 13 Co 120/2016-120 a Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 9. 2015 č.j. 4 C 129/2002-212 a uzavřela, že služební (pracovní) poměr žalobkyně u ČČSH byl ukončen k datu 18. 9. 1993, pročež žalobkyně nezískala dobu pojištění stanovenou podle § 29 odst. 1 nebo 3 zákona o důchodovém pojištění.

11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

12. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.*

13. Podle § 29 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně a) 25 let a dosáhl aspoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“) před rokem 2010, b) 26 let a dosáhl důchodového věku v roce 2010, c) 27 let a dosáhl důchodového věku v roce 2011, d) 28 let a dosáhl důchodového věku v roce 2012, e) 29 let a dosáhl důchodového věku v roce 2013, f) 30 let a dosáhl důchodového věku v roce 2014, g) 31 let a dosáhl důchodového věku v roce 2015, h) 32 let a dosáhl důchodového věku v roce 2016, i) 33 let a dosáhl důchodového věku v roce 2017, j) 34 let a dosáhl důchodového věku v roce 2018, k) 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.*

14. Podle § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v a) odstavci 1 písm. g) až k), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl důchodového věku po roce 2014 a získal aspoň 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1, b) odstavci 2 písm. b) až f), má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl věku aspoň o 5 let vyššího, než je důchodový věk stanovený podle § 32 pro muže stejného data narození, a získal aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1.*

15. Podle § 31 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění *pojištěnec má nárok na starobní důchod před dosažením důchodového věku, jestliže získal dobu pojištění stanovenou podle § 29 odst. 1 nebo § 29 odst. 3 písm. a) a do dosažení důchodového věku mu ode dne, od něhož se starobní důchod přiznává, chybí nejvýše a) 3 roky, pokud jeho důchodový věk je nižší než 63 let, b) 5 roků, pokud jeho důchodový věk činí alespoň 63 let a dosáhl věku alespoň 60 let.*

16. Podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění *u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1971 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce.

17. Žalobkyně ve své žalobě nezpochybnila závěr, že její důchodový věk činí 62 let a 4 měsíce. Žalobkyně tedy důchodového věku dosáhla v roce 2017.
18. Mezi účastnicemi řízení je sporné, zda žalobkyně získala dobu pojištění 33 let stanovenou v § 29 odst. 1 písm. i) zákona o důchodovém pojištění. Pro posouzení této otázky je rozhodné, zda služební poměr duchovní u CČSH žalobkyni zanikl dne 18. 9. 1993, nebo nikoliv (a nadále trval). Pokud ano, pak žalobkyně nedosáhla potřebné doby pojištění dle § 29 odst. 1 písm. i), popř. dle odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, pokud služební poměr nezanikl, pak této potřebné doby pojištění žalobkyně nedosáhla.
19. Otázka, zda služební poměr duchovní u CČSH žalobkyni zanikl ke dni 18. 9. 1993, byla opakovaně posuzována v řízeních před obecnými soudy i Ústavním soudem. Obecné soudy sice rozhodly, že pracovní poměr žalobkyně u CČSH trvá (viz rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 11. 2008 č.j. 4 C 25/2005-219, Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2009 č.j. 62 Co 302/2009-248 a Nejvyššího soudu ze dne 8. 9. 2010 č.j. 28 Cdo 2082/2010-271), tyto rozsudky obecných soudů (s výjimkou rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 č.j. 4 C 25/2005-219) však byly zrušeny nálezem Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011 sp. zn. IV. ÚS 3597/10, který uvedl, že posouzení této otázky není v pravomoci civilních soudů, přičemž je na žalobkyni, aby vyvolala řízení před příslušným orgánem CČSH, který je povolán otázkou trvání služebního poměru žalobkyně k této církvi rozhodnout. Městský soud v Praze posléze usnesením ze dne 5. 1. 2012 č.j. 62 Co 302/2009-294 zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 11. 2008 č.j. 4 C 25/2005-219 a řízení zastavil s tím, že věc se postupuje po právní moci usnesení k projednání Ústřední radě CČSH; Městský soud v Praze uzavřel, že v pravomoci civilních soudů není rozhodovat o určovací žalobě, jejímž předmětem je otázka trvání služebního poměru duchovních; Ústavní soud usnesením ze dne 21. 3. 2012 sp. zn. I. ÚS 850/12 ústavní stížnost proti tomuto usnesení Městského soudu v Praze odmítl jako zjevně neopodstatněnou.
20. Městský soud v Praze dále uvádí, že z dalších rozhodnutí obecných (civilních) soudů plyne jednoznačný závěr, že služební poměr duchovní u CČSH žalobkyni zanikl dne 18. 9. 1993. Z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2016 č.j. 13 Co 120/2016-120, jímž byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 9. 2015 č.j. 4 C 129/2002-212, je zřejmé, že služební poměr žalobkyně k CČSH zanikl dne 18. 9. 1993. Na okraj soud dodává, že k totožnému závěru dospěly v době po vydání napadeného rozhodnutí i Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 26. 9. 2017 sp. zn. 21 Cdo 1992/2017 (ten zde uvedl, že Ústřední rada CČSH na svém 123. plenárním zasedání ze dne 17. a 18. 9. 1993 určitým a srozumitelným způsobem vyjádřila svou vůli ukončit služební poměr žalobkyně, tj. propustit ji ze služeb církve) i Ústavní soud, jenž v nálezu ze dne 16. 10. 2018 sp. zn. III. ÚS 3910/17 dospěl k témuž právnímu názoru jako Nejvyšší soud v usnesení sp. zn. 21 Cdo 1992/2017 a uvedl, že závěr o ukončení služebního poměru žalobkyně byl potvrzen i v usnesení Ústřední rady CČSH ze dne 22. 2. 2012 č. 4. 6. 128; napadená usnesení obecných soudů pak Ústavní soud označil za

řádne odůvodněná, jasná, rozumná a logická; podle Ústavního soudu žalobkyně výzvu k účasti na projednání své věci (slyšení) u Diecézní rady v Plzni nevyužila.

21. Městský soud v Praze konstatuje, že shora odkazovanými rozhodnutími obecných (civilních) soudů, jakož i soudu Ústavního, je vázán, přičemž je považuje za rozhodnutí o předběžné otázce ve smyslu § 52 odst. 2 věty druhé za středníkem s. ř. s. Zdejšímu soudu tak nepřísluší přehodnocovat skutkové ani právní závěry uvedených soudů (toto přehodnocování učiněných závěrů příslušných soudů pak pochopitelně nepříslušelo ani žalované v řízení před správním orgánem).
22. Co se týče odkazu žalobkyně na rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 26. 2. 1999 č.j. 14 C 154/95-92, jenž nabyl právní moci dne 4. 11. 1999, soud uvádí, že ve výroku tohoto rozsudku nebylo vysloveno, že služební poměr žalobkyně k CČSH trvá, popř. že zrušení tohoto služebního poměru ze strany CČSH bylo neplatné. Pokud jde o závěry vyslovené v odůvodnění tohoto rozsudku, soud podotýká, že tyto závěry byly opakovaně překonány dalšími rozhodnutími obecných soudů i soudu Ústavního (viz výše), jež dospěly k jednoznačnému právnímu názoru, že žalobkyni zanikl služební poměr duchovní u CČSH ke dni 18. 9. 1993.
23. Žalobkyně dále namítá, že byla vázána vnitřními předpisy CČSH, a tudíž nemohla vykonávat „mimoslužební zaměstnání bez souhlasu příslušné diecézní rady nebo Ústřední rady“. Soud k tomu poukazuje na skutečnost, že v daném období bylo mezi žalobkyní a CČSH sporné, zda služební poměr žalobkyně u této církve trvá, nebo nikoliv. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně neplyne, že by se žalobkyně pokusila získat souhlas příslušného orgánu církve se svým (domněle) mimoslužebním zaměstnáním.
24. Z výše uvedených důvodů je zřejmé, že žalovaná nepochybila, když vycházela ze soudních rozhodnutí, zejména pak ze shora odkazovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3597/10 a rozsudků Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2016 č.j. 13 Co 120/2016-120 a Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 7. 9. 2015 č.j. 4 C 129/2002-212, a dospěla k závěru, že služební (pracovní) poměr žalobkyně u CČSH zanikl dne 18. 9. 1993. Městský soud v Praze doplňuje, že žalovaná postupovala zcela v souladu s § 57 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož rozhodnutím příslušného orgánu o předběžné otázce, které je pravomocné, popřípadě předběžně vykonatelné, je správní orgán vázán. Žalovaná se tak vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, pročež nelze přisvědčit právnímu názoru žalobkyně o procesních či jiných (např. diskriminačních) pochybeních žalované. Jestliže žalobkyně odkazovala na korespondenci žalované a PSSZ, která má nasvědčovat závěru žalobkyně o trvání jejího služebního poměru u církve, soud podotýká, že tato žalobkyní odkazovaná korespondence není pro danou věc rozhodná, neboť teprve po jejím vzniku došlo k vydání shora uvedených zásadních soudních rozhodnutí, zejména pak nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 3597/10 ze dne 20. 10. 2011.
25. Soud neprováděl žalobkyní navrhované dokazování, neboť shora učiněná skutková zjištění jednoznačně vyplývají ze správního spisu, v němž se navíc nachází většina

dokumentů, jež žalobkyně navrhla provést jako důkaz. Provádění dokazování by tak dle závěru soudu bylo nadbytečné.

26. Soud z uvedených důvodů uzavřel, že žalobkyně nebyla účastna důchodového pojištění (srov. § 5 zákona o důchodovém pojištění), a tudíž nedosáhla potřebné doby pojištění ve smyslu § 29 zákona o důchodovém pojištění.
27. Soud závěrem připouští, že celá kauza žalobkyně se vlekla velmi dlouhou dobu; tato skutečnost je politováníhodná, avšak nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.